

**„TAPASZTALATOKBAN GAZDAG ÚT, MÍG ÚJ GYAKORLÁSI
MÓDSZEREKHEZ ELJUTUNK...”
MARCZI MARIANN TANÍTÁSRÓL, PÉLDAADÓ MESTERRŐL,
CSALÁDI MUZSIKÁLÁSRÓL**

Marczi Mariann

Gyerekkorától a mindennapjai része a zene. Olyannyira, hogy ha nem gyakorolhat kedvére, hiányérzete lesz. A zongoraművésszel, egyetemi adjunktussal, aki immár huszonhárom éve tanít a Zeneakadémián, Ábrahám Mariannra emlékeztünk. Mesélt zsűrizésről, zongorázásról, tanulásról és tanításról, a kortárs zene fontosságáról, készülő lemezfelvételéről, nemrégiben kapott nemzetközi díjáról, valamint arról is, miért fontos, hogy a koncertezés közben szerzett tapasztalatait is megossza növendékeivel.

– A legutóbbi Parlandóban a Sárospatakon rendezett Regionális Négykezes Zongoraversenyről számolt be, ahol Ön is a grémium tagja volt, nagyjából két évtizede zsűrizik rendszeresen. Tanárként miként látja, milyen szerepe van ezeknek a megmérettetéseknek a gyerekek zenei fejlődésében?

– A sárospataki verseny nagyszerű volt például amiatt is, hogy többféle korosztály szerepelt, a legkisebbektől egészen a tanár-diák, tanár-tanár párosokig. A kicsik számára a négykezes jelenti az első kamarazenei élményt, rendkívül fejlesztő hatású. Tapasztalatot szerezhetnek a gyerekek a kamarazenélésben, roppant gazdag a négykezes műfaj irodalma. El is gondolkodtam most, amikor a sokféle produkciót hallottam, hogy miért nem csak a klasszikus, a romantikus vagy a barokk repertoárból merítettek, miért ragtime vagy boogie-woogie átiratok hangzottak fel

ezek mellett. Azért fontos az ilyen gyakorlás, mert a négykezesezés során kihívást jelent a gyerekeknek a pedálozás, hiszen a secondónak teljesen tisztában kell lennie azzal, mire van szüksége a primónak. Rengeteget lehet tanulni egy-egy versenyen, fontos, hogy a gyerekek a közönség és egymás előtt is megmutassák az addig szerzett tudásukat. Mivel már sok éve, sokfelé hívnak zsűrizni, hazai és nemzetközi szinten is, azt mondhatom, hogy az általam látogatott versenyeken rengeteg a jelentkező, s igazán kiváló produkciókat is hallok. Ami néha meglep, az az előretörő könnyűzenésített repertoár. Kicsit fájlalom, elpazarolt időnek érzem. Egyet kell értenem Karacs Mónikával, a sárospataki versenynek helyt adó iskola igazgatójával, aki a kritikájában azt fogalmazta meg, hogy játsszanak ilyet a gyerekek, de ne versenyen, hanem farsangon vagy fordított napon. Visszatérve még erre az alkalomra: nagy örömet jelentett, hogy az Ábrahám Mariann emléke előtt is tisztelgő alapítvány, az AMPAK is kiosztotta a díját a legkiemelkedőbb felkészítő tanárnak, így ismét emlékezhettünk Ábrahám Mariannra a legendás muzsikusra, zongoratanárra.

– *Ön is Ábrahám Mariann növendéke volt. Mi mindent kapott tőle muzsikusként, pedagógusként?*

– Mariann néni nagyon sokrétű zenei tevékenységet folytatott, s remek példát mutatott azzal, ahogyan ő maga is koncertezett, kamarazenélt, kutatott. Elképesztő lendülettel dolgozott Varró Margitról írt könyvén, felkutatta a még élő növendékét, Rév Líviát, de az is emlékezetes, ahogy szimpóziumot szervezett az emlékére. Ugyanilyen követendőnek érzem az élethosszig tartó tanulását is, hiszen hetvenéves kora körül született meg a doktori disszertációja. Ábrahám Mariann emellett egész életében tanított, mindig is nagyon fontosak voltak számára a növendékei. Tizennégy éves voltam, amikor hozzá kerültem. Ettől kezdve azt érzem, nemcsak zongoraórákra jártam hozzá, hanem összefonódott az életutunk. Tisztelte a gyerekeket, és a befektetett munkát. Komolyan vette, értékelte, észrevette. Négy éven keresztül volt a tanárom, de azt követően is rendszeresen jártam hozzá, kikértem a tanácsát fellépések, lemezfelvételek előtt. Sőt, még helyettesíthettem is a konzervatóriumban, ha valamiért nem tudta megtartani az óráit. Közösen is adtunk koncertet, a három utolsó Beethoven-szonátából én játszottam az Op. 109 és Op. 110 két szonátát, ő az Op. 111-t. Megismerte a gyermekeimet, tartottuk élete végéig a kapcsolatot. Évről évre emlékkoncerttel tisztelgünk most is a születésnapja előtt. Magam ugyancsak igyekszem továbbörökíteni a tanítási módszereit, amelyeket a közösen töltött esztendőink alatt magamba szívtam. Hospitálni szintén hozzá jártam, nagy hatást gyakorolt rám az orosz/szovjet iskola kapcsán is. Mariann néni Moszkvában tanult, nekem is volt moszkvai, azaz pontosabban grúz tanárom, Elisso Wirssaladze. Az orosz/szovjet zongoraiskola valamilyen módon jelen volt mindkettőnk játékában.

Mariann nénivel a tanításról kevesebb szót ejtettünk, inkább a zongorázásról, az előadásokról beszélgettünk. Emellett erősen hatottak rám a zeneakadémia tanárai: Falvai Sándor, Kemenes András órái, Kocsis Zoltán, Kurtág György, Rados Ferenc mesterkurzusai. A játékomban a magyar zongoraiskola értékei, patinája szintén jelen van.

– *Abban is szerepet játszott Ábrahám Mariannal töltött idő, hogy korábban sok megmérettetésen indult sikerrel?*

– Igen, hiszen ő versenycentrikus volt, szorgalmazta, hogy a növendékek vegyenek részt seregszemléken minél több alkalommal, sőt, ő is szervezett versenyeket. Nagy fókuszot helyezett az alsó fokra, és a kortárs zenei előadásra. Egy videósorozatot is készített erről, ami UNESCO-díjat nyert. Tanárként Mariann néni rendkívül alapos volt, addig nem hagyott békén egy részt, amíg az nem sikerült úgy, ahogyan kellett. Sokfelől, minden oldalról igyekezett ahhoz a darabrészlethez közelíteni, amelynél hiányosságot észlelt. Volt egy speciális, közös szótára a növendékekkel, ami mások számára furcsának tűnhetett, mi azonban nagyon szerettük, roppant célravezetőnek éreztük, hogy félszavakból is megértjük egymást.

Marczi Mariann

– *Hamar eldöntötte, hogy a zongoraművészi pályája mellett tanítani is fog?*

- Így hozta az élet, de hamar megszerettem, és ma is nagyon szeretek tanítani. Inspirál, ha tehetséges növendékekkel foglalkozhatom. 2002-től óradíjasként tanítottam, két évvel később pedig státuszt kaptam a Zeneakadémián. A tanításon keresztül a magam számára is még világosabbá válnak a zenei anyag egyes részei. Máshogy jelenik meg a gondolkodásomban, mint korábban, tanítás közben is folyamatosan tanulok.

- *Foglalkozott kisebbekkel is a Rendkívüli Tehetségek Osztályában.*

– Rozsonits Ildikót gyerekként tanítottam, egyébként is jellemző rám, hogy különböző korosztállyal foglalkoztam, többek között a Crescendo Nyári Akadémián tartott mesterkurzusokon. A Rendkívüli Tehetségek Osztályában annyira élveztem, hogy ezek a kicsik mély meggyőződéssel készülnek a világot jelentő pódiumra, arra, hogy zongoraművészek lesznek. Minden módon támogatni kell, hogy ez az érzés, az elhivatottság minél tovább megmaradjon bennük!

– *Úgy látom, az évtizedek során sikerül az egyensúlyt megőriznie a szólista pályája és a tanítás között.*

– Igen, ezt lényegesnek tartom. Ahogy azt is, hogy a repertoáromon kiemelt szerepet kaptak a kortárs kompozíciók. Jónéhány művet ajánlottak nekem, sok ősbemutatót is játszottam. Izgalmas világ, rengeteg feladattal. Nagyon színes a magyar kortárszene, rengetegféle egyéni hanggal. Úgy vélem, a mai előadóknak alapvető feladata kell, hogy legyen ezeknek a műveknek a népszerűsítése. Igyekszem is továbbadni a kortárs zene szeretét a növendékeknek. Most épp abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy kilenc ifjú zeneszerző tanítványom van, hozzám járnak zongoraóra. Ők tényleg nyitottak sok mindenre. Izgalmas hangszerelési feladatokat kapnak zeneszerzésből, és ami zongoraművekkel is kapcsolatos, azt órára is hozzák.

– *Hogy látja, miként változott a tanári attitűdje az évek során?*

– Folyamatos a változás. Ahogy a Zeneakadémiára kerültem, azonnal felismertem, hogy minden egyes növendékhez másképp kell állni, mindenkihez más a kulcs. Kicsit pszichológusnak, kicsit anyának is kell lenni a velük folytatott munka során. De nagyon jól esik, hogy megtisztelnek a bizalmukkal. Arra is hamar rájöttem, hogy amíg mi fiatalkorunkban az órákon vagy a mesterkurzusokon megszoktuk a nyílt visszajelzéseket, a mostani növendékek felé sokkal finomabb formában kell kifejezni a javítanivalókat, ebben is változott a világ.

– *Említette az Óbudai Anziksznak adott interjúban, hogy a tanítás során: "Mindig azt tartom szem előtt, hogy az adott darabot akadályok nélkül tudjuk megvalósítani. Feltárjuk a problémákat, a kérdéses pontokat, ezután pedig megtaláljuk ezekre a megoldást" S mit lehet tenni azért, hogy a kottafejek mögötti mondandót is közvetíteni tudják?*

– Ebben is lehet segíteni, hiszen támaszkodhatunk a hangnemek és harmóniák egymáshoz való viszonyára. Ezek mind szépen lekövethetőek intellektuálisan is. A hangnemek, a harmóniák egymáshoz képesti viszonya adja a darabok csontvázát, a

művek nyelvtanát, hatással vannak a hangsúlyozásra, a dinamikára és a formálásra. Rengeteget számít, hogyan artikulálunk. Nyelvi párhuzammal élve, ezt egyfajta zenei helyesírásnak is tekinthetjük. Épp ezért az első időszakban a barokk és a klasszikus artikuláció szabályait, szokásait ismerjük meg a növendékekkel. Ebben azért előfordulnak hiányosságok. Ha pedig megvannak ezek az alapok, akkor következhet a szép hang, a szuggesztív előadás, a színpadi jelenlét kidolgozása is. Akadnak módszerek, amelyekkel lehet tágítani a határokon. Mindebben tudok segíteni, ezért is fontos, hogy koncertező művészként magam is a saját bőrömön tapasztaltam meg a különböző megoldásokat. Egy zenész akkor boldog igazán, ha sok mindent csinálhat. Szépen megfér egymás mellett a tanítás és a koncertezés. Most éppen lemezfelvételre készülök, jövő ősszel a Hunnia Recordsnál születik egy új albumom, ami nagyon inspirál. Sok gondolatomat, energiámat leköti. Romantikus, posztromantikus és kora huszadik századi darabokat játszom majd lemezre. Nemrég kaptam a hírt, hogy az ACMA (American Classical Music Awards) versenyen a professzionális zongoraművészek kategóriájában Silver Prize-t kaptam, Schumann-művekből összeállított koncertműsorommal.

– *A zene szeretete a családját is jellemzi.*

– Igen, mind a három fiam életében jelen van. A legnagyobb, Dénes hegedűvel kezdte, majd brácsázni is megtanult, aztán következett a jazzgitár, közben pedig a magánének is párhuzamosan. Komponál, saját dalokat ír és verseket zenésít meg. Van egy saját zenekara, de azért mindemellett a Károli Gáspár Egyetemnek is hallgatója. Az együttesében játszik az öccse, a középső fiam, Nándor is. Ő először balettozott, majd következett a klasszikus hegedű, s aztán a klasszikus gitár. Mindketten sokat kísérleteznek, élvezik az improvizációt. A legkisebb, Vencel pedig zongorán kezdte, de csak azért, mert akkor még nem volt hely az ütőtanáránál, ma pedig már ütő szakos. A fiúkkal sokat játszottam, gyakorta kísértem is őket. Örülök, hogy a zene része a mindennapjaiknak, ahogy az enyémből sem hiányozhat. Általában napi három-négy órát minimum gyakorlok, de ha koncert vagy lemezfelvétel közeleg, akkor persze ez az idő a többszörösére nő. Tényleg diszkomfort-érzetem támad, ha nem gyakorolhatok eleget. Ha a napi munkának köszönhetően újabb megoldásokra jutok, akárhány éve is foglalkozom zongorával és tanítással, mindig inspirál.

Réfi Zsuzsanna

MARCZI MARIANN FELVÉTELEIBŐL

F. Schubert: Tizenhárom variáció Anselm Hüttenbrenner témájára D 576
<https://youtu.be/LdT-vw-x7Gw?si=dVAQ-nfXWU3THnw> (13:00)

W. A. Mozart: D-dúr rondó K 458
https://youtu.be/ycqsEWeQq88?si=qVS8MZ3tx_maZjRE (7:26)
(FUGA, Breuer Marcell termében)

W. A. Mozart: d-moll fantázia K 397
<https://youtu.be/zKdYejGv82c?si=hCbB0YuPBXzh2Gjg> (6:20)

F. Schubert: A-dúr szonáta D 959
<https://youtu.be/BABVC2QxRvU?si=CY0nM8g9tFWD6XxW> (37:17)
(A hangfelvétel a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen megtartott koncerten készült, 2000 novemberben)

F. Chopin: f-moll etűd Op. 10, No. 9
<https://youtube.com/@mariannmarczi?si=KtdavmPwPZIftLUZ> (2:03)
(A hangfelvétel a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Solti termében megtartott koncerten készült, 2003 októberben)

Liszt Ferenc: Esz-dúr zongoraverseny No. 1
<https://youtu.be/wYQRoT12Jkk?si=C2x33tOsDhns8Stw> (22:24)
Duna Szimfonikus Zenekar, vezényel: Mátyás Antal
(A hangfelvétel a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Nagytermében megtartott koncerten készült, 2008. IX.22-én)

[Teljes lejátszási lista megtekintése](#) (20 felvétel)

Albumkritikák, „SPLINTERS”, 2013

Nemzetközi

Művészeti Iroda – Graham Rickson / 2014. január 18.

„...a földhözragadtságot és a túlvilágiasságot Marczi nagyszerűen közvetíti... Marczi gyors artikulációja rendkívüli... Ahogy az Odradek esetében megszokható, a produkció és a prezentáció is kifogástalan. Egy mesés, fülbemászó lemez.”

Gramofon – Jed Distler / 2013. december 2

„...hallgasd meg a csodálatos különbségtételt a bal kéz egyenletes staccato és a jobb kéz éles legato vonala között... és Marczi interpretációinak részletes integritását.”

BBC Zenei Magazin – Ivan Hewett / 2014. március

„...egy finom, érzékeny zongorista... ez egy csodálatosan intelligens lemez, gyönyörűen megszólaltatva.”

Klassik.com - Sebastian Rose / 2016. december 20.

„Mariann Marczi 20. századi magyar zongorazenei, egyformán magával ragadó és homogén műsora már magában hordozza mindazokat a tulajdonságokat, amelyek meghatározzák ezt a felvételt: a tisztaságot, az éles kontúrokat és az aforisztikus rövideket.”

La Folia, Grant Chu Cowell / 2014. július

„Ligeti összes **etűdje** Marczi repertoárjában szerepel. Sokat írt róluk, és a **II. könyvből** választotta ki kedvencét, a *Fémet*.”

„Marczi animációs Ligeti és Lajtha kontrasztja az ismerős, de menő Bartókkal.”

Musique Classique & Co, Thierry Vagne / 2016. december 25

„...egy összességében következetes előadás, nagyon jól előadva.”

Expedíció hanganyaga, Paul Ballyk / 2014. március 16.

„Mindez a zene központi szerepet játszott Mariann Marczi repertoárjában, ami félreérthetetlen ezekben a tekintélyes és átható előadásokban.”

Music Web, Lucy Jeffery / 2014. február 14.

„... Marczi érzékenysége, lenyűgöző nyitottsága és tisztasága... ez a CD nagy dicséretet érdemel mind a modern zeneszerzők bemutatásáért, mind Marczi árnyalt, intelligens interpretációiért.”

Sinfini, Norman Lebrecht / 2013. december 2

„...egy eredeti album egyetlen felesleges hang nélkül. A magyar nyelvű szólószongora egy külön világ, egy külön világ.”

Musik Texte, Hartmut Lücke / 2014. május (németről fordítás)

„...sok ügyességgel és szellemességgel... élénken és ritmikus pontossággal játszott...”

Piano News, Burkhard Schäfer / 2015. szeptember (németről fordítás)

„... Az Odradek Records az izgalmas és mindenekelőtt a rendhagyó (szongora)zene egyik legkiválóbb címévé vált... A magyar Marczi Mariann szongoraművészt nagyra kell dicsérni... Egy puritán felvételt kaptunk, világos koncepcióval.”

Ritmo – Inés Ruiz Artola / 2014. március (spanyolról fordítva)

„Marczi bölcsen és gondosan válogatta össze honfitársai zongorazenéjének ragyogó, különös, némelyik játékos, mások meghökkentő példáit.”

magyar

Gramofon, Kovács Ilona / 2013. december

„Játékában minden hang, minden szünet érett, és semmi sem történik véletlenül. Kodály székely keservesének zokogása megható, Bartók második burleszkjének szarkasztikus humora elragadó...”

Zempléni Múzsza, Kolozsi László / 2014. tavasz

Ha azt nézzük, miként játszik, megállapítható, hogy igen erős a billentése, kimért, a hangoknak kiemelten fontos adó tempót vesz, s alaposan végiggondolta és megfontolta, hol húzzon, melyik művet melyikkel érezzük rokonnak. Mindazt a munkát elvégzi, ami egy zongorista, mint interpretátor feladata, de ezen túl is megy, nevezetesen akkor, amikor a játszott művekre, mint lélek-anyag hordozókra, mint meditációs objektumokra tekint. Mint olyanokra, melyeknek hallgatása a transzcendens felé is megindít.

Magyar Narancs, Kolozsi László / 2014. november

Ha vannak kiemelkedő pontjai ennek az összes remek lemeznek, akkor azok a századvég szülöttei: az itt még sejtelmesnek is ható Kurtág-művek, Ligeti *Fém* című háromperces etűdje, és Jeney Zoltán két munkája. A *Fém* játékos lüktetése, a Jeney-szerzemény borongóssága megerősíti a hallgató érzését: ez a lemez a huszadik századi magyar zongorairodalmat rendkívüli perspektívából láttatja - Kodály és Bartók ismertebb műveit mintha az előadó a modernebb következmények felől venné szemügyre. Nemcsak hagyomány és modern egymásra épülését mutatja fel, hanem egy speciális magyar vonalat is, mely, ha nem is látszik töretlennek, mintha legalább olyan következetesen épült volna, akár a dallamvonal Marczi Mariann keze alatt.

Ekultura, Galamb Zoltán / 2013. december

Csodálatraméltó például az érzékenység, amellyel Marczi Mariann megszólaltatja Kurtág György tömör, az eszközöket a minimumra redukáló „szilánkjait”; ahogyan a lecsengő hangok előkészítik a rájuk következő akkordokat, és képzeletünkben elhallgatva is átúsznak az új harmóniákba. Ám éppily mesterien érzékelteti a

művésznő Ligeti György etűdjének fémese jellegét, kitartóan kopogó ismétlődő hangoktól megkeményedő szilárdságát, amihez a képzeletbeli ragyogó felületek utánozhatatlan szépsége járul. A másik oldalon pedig Bartók Béla disszonanciákkal kísérletezgető összhangzatainak leheletfinom hangulatfestéseit érzékelhetjük a népies dallamok alatt. A burleszkek játékosok, határokat feszegetők, néhol meghökkentőek, mégis mindvégig emberek és összetéveszthetetlenül egyediek.

[Teljes lejátszási lista megtekintése \(17 felvétel\)](#)

Albumkritikák, „PAST VISIONS”, 2019

Piano News, Isabel Fedrizzi, Németország / 2019. július

A magyar zongoraművész, Mariann Marczi a budapesti konzervatóriumban tanult, és ma is ott professzor. 2015-ös debütálása során egy tisztán magyar programnak szentelte magát, itt egy Schumann-Schubert CD-t mutat be, amely rendkívül tiszta és gazdag hangzásvilággal rendelkezik. Játéka „sűrű” stílusában jól leírható. Dinamikus és stílusában mindig kissé fegyelmezett, de nagy érzéssel az atmoszférákhoz és nagyon differenciált támadással rendelkezik. Kortárs zenével kapcsolatos gazdag tapasztalata minden bizonnyal hozzájárul ahhoz, hogy a zongorista „távoli zenei korszakok polaritásain keresztül próbálja megközelíteni Schubertet”. Meggyőzően megtalálja saját hangszínét, amellyel igazságot tesz minden egyes miniatűr karakterének. Ez vonatkozik Schumann Waldszenen-jeire is: ezeknek a kis formáknak az érzelmi összetevői különösen hangsúlyosak, Mariann Marczi csodálatosan hangoztatja őket.

Gramofon Magazin / 2019. nyár

Schubert és Schumann viszonylag kevésbé ismert és játszott művei szerepelnek (Marci Mariann) Past Visions című albumán. {...} Mariann Marczi programválasztásának és -értelmezésének egyik nagy értéke a kompozíciók rehabilitációja, játéka pedig meggyőzően bizonyítja, hogy ezek a darabok értékes és figyelemre méltó gyöngyszemek a zeneszerzők életművében.

Musicalifeiten, Jan de Kruijff / 2019. május

Akik jól olvassák Schubert zongoraműveit, azok találkozhatnak a tizenkét Grazer Walzerrel is 1827 szeptemberéből. Ezeket a 6 musical moments-szal egy időben írták, de akkoriban hivatalosan soha nem adták ki. A Hüttenbrenner-variációk pontosan tíz évvel korábban keletkeztek.

Az 1816-os E-dúr op. 3 vonósnégyesének lassú részéből származó témán alapulnak, amely Beethoven 7. szimfóniájának allegrettójához kapcsolódik. Schubertnek mindkét művet ismernie kellett, és nem meglepő, hogy inspirációt merített belőlük. Úgy tűnik, nincs felvétel Hüttenbrenner kvartettjéről (tíz, kettő van).

Éppen ezért pontosan ez a két mű teszi ezt a kiadványt ilyen érdekessé.

A Dozen Grazer Walzer nagyobb népszerűségnek örvend. Felvételeket készített már velük Till Fellner (Erato 0630-17869-2), Alice Ader (Chant du monde LDC 278875), Karl Betz (Christophorus CHE 0115-2), Charlotte Baumgartner (Gramola 98824) és Vladimir Feltsman (Nimbus NI 6298).

Marci Mariann magyar zongoraművész 2013-ban debütált CD-n a Splinters című lemezzel, amely Kurtág, Ligeti, Kodály, Lajtha, Bartók, Jeney és Csapó huszadik századi magyar zongoraműveit (Odradek ODRCD 307) fogadta. Státuszát tekintve a zongoraművészt sokkal ismertebbnek kell lennie.

Nagyon jól tudja megkülönböztetni Schubert zenéjének három típusát, és ügyesen kelti őket életre. Az is, hogy Schumann 1849-es Waldszenenje is szépen sikerült, mert szerintem egy erdőszerű, meglehetősen sötét atmoszféra, amely kissé elhagyatottnak, de nem depressziós hangzik, jogos és érthető. De ezen a CD-n különösen Schubert mindkét ismeretlen darabjára gondoljunk!

Parlando / 2019. március

Marci Mariann figyelemre méltó alapossággal meséli el repertoárját, ami már önmagában is dicséretes terjedelemben. Ami még ennél is fontosabb, ez a lista nem pusztán korábbi programok dokumentuma, hanem a múltbeli tapasztalatok

feljegyzése. A tanultak semmiképpen sem válnak "befejezett múlttá" egy vagy több előadás után, hanem a későbbi zenei munkára és előadásokra is hatással vannak. Ilyen hatásokra vezethető vissza Marczi Mariann játékának számos olyan vonása, amelyeket nem szabad szavakba önteni, mert minden ilyen megközelítés magában hordozza a félreértés veszélyét. Szeretem hangsúlyozni játékának "természetességét", amelyben felesleges a tudatosság és az ösztön arányain elmélkedni. Feltehetően a nagyszámú, gondosan betanult kompozíció tapasztalata is szerepet játszik ebben – ami összehasonlítható azzal, amikor valaki a széleskörű olvasmányai révén nemcsak a szókincsét bővíti, hanem tudását felhasználva mindig a legmegfelelőbb szót választja. Játékának leírására aligha elég, hogy mindent begyakorol, hogy biztonságos legyen az előadásában – mennyivel több ez a technikailag problémamentes zongorajáték, mint például a hibátlan szavalás, ami sokkal több, mint hibátlan artikuláció. Minden hosszabb vagy rövidebb mozdulat hangja él – életük egyszerűségük ellenére több mint vegetáció, hiszen folyamatok részei, és csak örülhetünk, hogy természetes környezetükben találkozhatunk velük.

Mintha Marczi Mariann osztaná Leopold Kohr véleményét (a kicsi szép, más tekintetben a lassú szép), nem akar semmit túlhangsúlyozni. Ezért a kitörések és csúcsok rendkívüli jelentőségre tesznek szert a viszonylag szűk dinamikai keretben. Játékának kifinomultsága miatt azonban az alig változó ismétlés-visszatérés ciklusok soha nem válnak unalmassá. Nincsenek szentimentális érzelmek, és ez az értelmezés általában mentes minden romantizáló túlzástól. A darab legnagyobb erőssége, hogy ez a kifejezés mód nagyon természetes a zongorista számára, mint például a téma és az előadás hangereje egy kis csoportban azok számára, akik biztosak benne, hogy érdekes mondanivalójuk van. Különösen a kevésbé ismert Schubert-művekben terem gyümölcsöt a művésznek ez a hozzáállása. A 12 keringő tíz perce alatt a közönség aligha tesz fel kérdést, hogy mások, máskor miért nem játsszák őket – „megelégszik” egy életre szóló élménnyel, amelyet ennek a lemeznek köszönhetően számtalanszor felidézhet.

Schumann „Erdei jelenetek” ciklusára is vonatkozik a klasszicizáló fegyelem – itt a közönség a zene üzenete mellett a „zongorázás” részleteit is észreveszi (fogékonyabbá válik?) – a billentést, a játékmódokat, az artikulációs részleteket. Talán azért, mert úgy érzi, hogy a gyönyörű narratíva itt lehetne költőibb, „perspektívább”, és erősebb vizuális asszociációkat is elviselhetne?